

[Bolvig]

at der er et alternativ til den nuværende fascistiske ledelse, som uden al tvivl bringer landet direkte ind i et blodigt opgør.

Jeg har lyst til at sige til hr. Jørgen Junior, der omtalte præsident Houphouët-Boigny, som han kaldte Afrikas vismand. Det er en moderat afrikansk leder, men så håber jeg også, hr. Jørgen Junior bemærker, at samme præsident netop i sine betragtninger over de uhyrlige problemer i Sydafrika har fremhævet, at den eneste mulighed for et fredeligt samvirke med de hvide i Sydafrika går gennem et samarbejde med de liberale hvide i The Progressive Federal Party og ikke har nogen som helst mulighed for at bære frugt i et samvirke med de hvide kræfter, som støtter premierminister Vorster og hans regering.

Honoré (KrF):

Jeg vil indledningsvis takke udenrigsministeren for hans redegørelse, der er foranlediget af ministerens forsvar for cubanernes militære indsats i Angola under udenrigsministerens ophold i Brasilien.

Kristeligt folkeparti har sympati for adskillige sider af regeringens Afrikapolitik, men vi står uforstående over for de faldne udtalelser. Regeringen stiller det op, som om det drejer sig om en regerings ret til at indkalde tropper fra venligtsindede lande. Denne ret anfægter vi ikke, men det er jo ikke det, det drejer sig om. Meget tyder på, at cubanerne allerede før Angolas uafhængighed traf beslutning om at afsende tropper til Angola. Det var ikke Angolas regering, men en af de tre befrielsesbevægelser, der modtog cubanske troppers bistand til at nedkæmpe to andre angolesiske frihedsbevægelser.

Udenrigsministerens ord om afrikanske løsninger på afrikanske problemer rammer derfor ikke kernen i sagen. Det er ikke en afrikansk stat, men en latinamerikansk stat, Cuba, der som stedfortræder for Sovjetunionen inddrages i et indre afrikansk opgør. Udtalelserne forekommer mig ikke bare at være unødigt provokerende, men de forekommer mig direkte urigtige. Jeg tror som den radikale ordfører, at udeladelsen af disse udtalelser unægtelig ikke ville have efterladt noget større savn. Jeg tror, de vil reducere udlandets tillid til dansk Afrikapolitik, navnlig i EF, og jeg betragter det som en uheldig

optakt til det kommende halvårlige formandskab i EF.

Situationen i Sydafrika er under stadig forværring med nye overgreb imod apartheidmodstandere. Jeg nærer ikke overdrevne forventninger til virkningerne af ydre pression i form af militær eller økonomisk blokade. Ligesom min kollega fra det radikale venstre mener jeg, at det eneste spinkle håb for en fredelig løsning ligger i hænderne på antiapartheidgrupper og -partier i den hvide befolkning. Jeg mener, at vi i langt højere grad må støtte denne gruppe, bl. a. gennem parlamentarikerbesøg. Vi opfatter med urette tingene sådan, at alle hvide sydafrikanere er tilhængere af apartheid, men det er de ikke. Derfor må man ikke fordømme dem over en bank, men vi må prøve at støtte de positive kræfter blandt de hvide i håb om, at de måske kan få vendt skuden dernede, indføre flertalsstyre og sejle uden om det frygtelige blodbad, som et opgør vil medføre.

Vi står nu foran en skæbnetime i forholdet mellem Israel og de arabiske nabostater. Ingen er uvidende om, at der kan have været indrepolitiske grunde medvirkende til præsident Sadats initiativ; Ægyptens økonomi er i vanskeligheder og kan ikke i længden bære både at skulle klare landets interne udvikling og opretholde et stort militært apparat. Alligevel betragter jeg præsident Sadats besøg i Jerusalem som en inspireret, en generøs og en modig handling, men Sadat må have resultater at rejse hjem til Ægypten med, hvis han skal overleve politisk. Hvis dette besøg ikke løser afgørende op, får vi sandsynligvis ikke den fredelige løsning, der nu er enestående chancer for.

Israels regering ved sikkert, at der påhviler den et enormt ansvar for, at der kommer noget konstruktivt og vægtigt ud af Sadats besøg her i weekenden. Israel er heller ikke uvidende om, at der venter staten Israel smertelige indrømmelser som pris for at nå til en holdbar løsning med araberne. Men det særlige ved situationen er, at både Anwar Sadat og Menachem Begin befinder sig under et uhyre tidspres. Grundlaget for fred og forsoning kan skabes i denne weekend, og det er en chance, der sikkert ikke kommer igen.

Med hensyn til Beogradmødet og opfølgningen af sikkerhedskonferencen har jeg hæftet mig ved, at regeringen ikke blot er